

Chuyện Hồi Đó

Đỗ Hồng Ngọc.

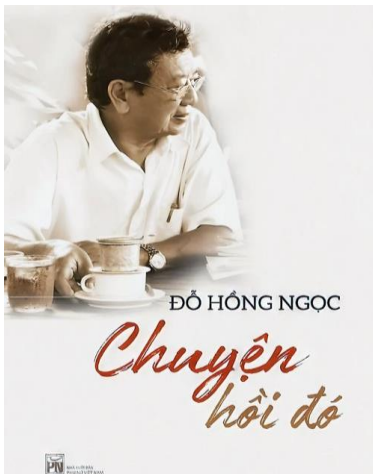
‘Chuyện Hồi Đó’ của Đỗ Hồng Ngọc là gì, có phải là một Hồi Ký không. Đây ta hãy nghe Trần Thị Nguyệt Mai lý giải.

Khi giúp thực hiện tạp chí Ngôn Ngữ số đặc biệt Đỗ Nghê Đỗ Hồng Ngọc phát hành vào tháng 5-2024, tôi đã được Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc cho hay có nhà xuất bản và cả độc giả đề nghị ông viết “hồi ký”. Chẳng hạn như anh Nguyễn Hiền Đức, người độc giả đặc biệt quý mến anh Đỗ Hồng Ngọc, đã đánh máy và tặng lại bộ sưu tập những bài viết của Đỗ Hồng Ngọc, có lần tỏ bày:

- Tôi kính cẩn thưa trình với ông rằng tôi mong sớm được đọc Hồi ký của ông. Nhớ lại, ông đã nhiều lần “thúc hồi” thầy mình là Nguyễn Hiến Lê viết hồi ký như André Maurois đã từng làm với *Un ami qui s'appela* moi vậy. Trước nay tôi vốn thích đọc Hồi ký, và các cuốn hồi ký mà tôi thích nhất vẫn là cuốn của Nguyễn Hiến Lê, Đào Duy Anh, Quách Tấn, Trần Văn Khê..., và, chắc chắn sẽ rất thích Hồi ký Đỗ Hồng Ngọc. Tôi không dám nói sai lời và cũng như nhiều độc giả chí cốt của Đỗ Hồng Ngọc nóng lòng chờ đợi Hồi ký Đỗ Hồng Ngọc.

Nhưng cuối cùng, ông đã không viết hồi ký, mà chọn cách viết “**Chuyện Hồi Đó**” là những chuyện xưa, tích cũ, kể lại bởi một người có tuổi, già khú, có thể trong một buổi “trà dư tửu hậu” cùng bạn bè...

Để hiểu rõ ý của tác giả khi viết ‘Chuyện Hồi Đó’ xin đọc Lời Ngỏ ở đầu sách.

Lời ngỏ

Tôi nay 85 tuổi. Nhiều bạn khuyên viết cái gì đó như “Hồi Ký” cho vui! Hồi Ký ư? Để làm gì? Viết cho ai? Viết cách nào? Tôi ngần ngại mãi. Rồi cuối cùng cũng thấy nên viết cái gì đó, gọi là Hồi Đó (thay vì Hồi Ký) cho vui. Bởi, như người ta thường nói, cuộc đời có “3 Hồi”, một là Hồi thơ ấu, hai là Hồi trung niên và ba là Hồi đó.

Tới một tuổi nào đó, người ta hay nói chuyện... “hồi đó”. Chuyện gì Hồi đó cũng hay, cũng đẹp, cũng ngon... hơn bây giờ! Khi người ta bắt đầu thường nhắc chuyện Hồi đó thì người ta đã già thiệt rồi, hết chối cãi! Già cả, già nua, già khú đế... rồi đó thôi. Người ta bắt đầu lú lẫn (dementia) rồi quên tuốt mọi thứ (alzheimer)... là xong.

Ôi thôi, nhiều chuyện quá. Mà chuyện gì “của mình” hồi đó cũng... hay cả, cũng đáng kể, đáng viết lại cả! Lòng tham không đáy nó vậy! Cái “Ngã” tích cóp to

đùng 85 năm nay nó vậy. Tha cho nó đi.

Vấn đề tiếp theo tôi tự hỏi viết cho ai đây? Nghĩ đi nghĩ lại, chắc chỉ có mình mình đọc thôi. Chớ ai thèm đọc! Đọc để làm gì? Nhưng nhớ lại trong một bài viết “**Để giúp cha mẹ già được vui**”, tôi có khuyên con cái nên kể những “**chuyện xưa tích cũ**” hay ho của ông bà già cho họ được vui? Thí dụ hồi nhỏ từng... học giỏi, từng lãnh cúp bóng bàn, cờ vua... Tôi cũng từng bàn về “**Phẩm chất cuộc chết**”, rằng các chuyên gia tâm lý cũng khuyến khích nên kể những thành tựu tốt đẹp trong đời cho một người sắp nhập “Niết bàn” để họ mang theo làm hành trang cho một cái “Nghịch” an lành tái sinh... nếu có! Vậy thì Viết Chuyện Hồi Đó là để cho mình chớ còn cho ai nữa! Mình đọc một mình nếu còn đọc được. Tầm tìm một mình cũng chẳng khoái ru?

Vấn đề tiếp theo là Viết cách nào đây? Tôi may mắn 15 năm trước (2009), tự dưng có hai vợ chồng người bạn trẻ không quen biết là Phùng Minh Bảo và Lê Thị Thuý Linh, bé con đến thăm tôi, nói nghe chú Ngọc về hưu, tụi con làm cho chú một trang Web nha, để chú đăng bài lên đó, chia sẻ cho mọi người và cũng để lưu trữ... Thì ra hai bạn trẻ tuổi 30 này chuyên về IT, từng là độc giả báo Mục Tím và nuôi con theo “**Viết cho các bà mẹ sinh con đầu lòng**” của tôi nên thực lòng mến mộ và muốn giúp tôi. Tôi chưa biết gì về Web về IT thấy họ rất chân thành bèn đồng ý ngay. Vui thôi mà! Bây giờ mới thấy nó là một nguồn tư liệu quý, đáng tin cậy. Hồi đó, chưa có nhiều “nền tảng” Facebook, Instagram...chưa có AI với fake news, deep fakes các thứ như bây

giờ, nên những bài tôi viết “post” lên được nhiều phản hồi thú vị của bạn bè gần xa và rất nhiều bạn đọc không quen biết... trở thành thân thiết. Nhiều “còm” trên trang Web rất cảm động:

- “Khi tìm được trang web này con cảm thấy rất vui. Mỗi lần sau khi lên mạng tìm kiếm đủ thứ thông tin, trước khi offline, con lại vô đây đọc, những bài viết của thầy nhắc nhở con phải trở về. Tâm con bớt lung tung sau khi lang thang trên mạng... Àh, con còn một chuyện nữa. Đó là con đang là một sinh viên y được. Con rất muốn được trở thành một bác sĩ như thầy...” **phanthuy@**
- “Cảm cúm con uống vài viên tylenol.... Còn Stress quá thì con uống “dohongngoc.com” bớt liền . Mang ơn Bác lắm vì lòng tử tế của Bác dành cho mọi người trong đó có con. Mong Bác luôn an vui...” **hodinh@**
- “Thật là đại phước, thật là hữu duyên khi con gặp được trang web này. Cuộc sống con vốn bận rộn, ở quê (Cai Lậy), yêu thích ngành y, yêu văn chương, yêu nhạc Trịnh, thích học Phật, lúc trước rất cầu toàn, bỗng dưng như trúng được kho báu... Thế giới phẳng thật kỳ diệu!!!
Con lưu ngay vào máy và đọc say mê khi vắng khách hàng, có lẽ chư Phật mười phương đã “gửi” đến cõi ta bà này một sứ giả để trị tâm bệnh và thân bệnh cho chúng sanh chăng?!
Con kính chúc bác sĩ vô lượng thọ, vô lượng quang, vô lượng cát tường để luôn là cầu nối giữa Phật pháp – khoa học – văn học – và chúng sanh... **huynhthi@**

Ôi cái thời @ này cũng vui quá chứ phải không? Những người xa lạ bỗng gần gũi thân thiết đến vậy. Ngoài trang Web dohongngoc.com này, tôi lại may mắn gặp một người bạn không quen biết khác nữa là anh Nguyễn Hiền Đức. Một hôm đi café về tôi ngạc nhiên thấy cả chục cuốn 4, 5 trăm trang A4 đóng tập những tác phẩm của tôi. Nhờ có để lại số điện thoại tôi hẹn gặp anh. Thì ra hàng chục năm trời nay anh đã rì mọ đánh máy các tác phẩm của tôi rồi hôm nay gởi lại tặng tác giả làm sao không cảm động! Anh còn sưu tầm rồi viết hẳn một “**Phác thảo chân dung Đỗ Hồng Ngọc**” và “**Đỗ Hồng Ngọc, Tiếng gọi sâu thẳm của Y vương**” đăng trên Thư viện Hoa sen mà tôi cũng chẳng hề hay biết!

Sau này, nhà thơ Luân Hoán ở Canada, tôi vốn mến mộ từ những năm 60 thế kỷ trước nhưng chưa từng gặp, cùng bằng hữu ở hải ngoại làm một Số báo “**Ngôn Ngữ Số đặc biệt/ Đỗ Nghê / Đỗ Hồng Ngọc/ Bằng hữu & Văn chương**”... dày cộm, trong đó có nhiều bài viết của bè bạn khắp nơi trên chốn “online” cũng giúp tôi nhiều tài liệu nhắc Chuyện Hồi Đó...

ĐỖ HỒNG NGỌC